

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ADAMS, WILL

Codul lui Alexandru / Will Adams; trad.: Graal Soft. –
București; Editura RAO, 2013

ISBN 978-606-609-401-6

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

WILL ADAMS
The Alexander Cypher
Copyright © 2009 by Will Adams

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

© Editura RAO 2012
Pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-401-6

După ce a murit la Babilon, în 323 î.Hr., trupul lui Alexandru a fost purtat într-o procesiune măreață spre Egipt ca să fie până la urmă înmormântat în Alexandria, iar mormântul a rămas la vedere timp de circa șase sute de ani.

Mausoleul lui Alexandru era considerat o minune a lumii. Împărați romani ca Iuliu Cezar, Augustus și Caracalla au făcut pelerinaje la mormântul său. Însă, după o serie de cutremure, incendii și războaie, Alexandria a intrat în declin și nu s-a mai știut nimic de mormânt.

Cu toate că s-au efectuat numeroase săpături, nu a fost niciodată găsit.

PROLOG

Deșertul Libiei, 318 î.Hr.

În partea cea mai joasă a peșterii se află un iaz cu apă dulce, ca o unghie înnegrită la degetul unui picior răsucit, carbonizat, mutilat. Un strat gros de licheni și alte plante forma cheaguri la suprafața sa, neatinsă de secole, cu excepția undelor iscate la contactul cu miriadele de insecte ce trăiau acolo, sau a bulelor de gaz ieșite din imensul lac cu apă dulce de sub deșertul din jur. Dar pacea și încremenirea nu aveau să dureze.

Suprafața se tulbură brusc și din apă se iviră capul și umerii unui bărbat. Își ținea fața în sus și gura deschisă când ieși la suprafață și începu imediat să tragă cu nesaț în nările tremurătoare și gura căscată cantități mari din aerul dătător de viață, de parcă ar fi stat sub apă peste limita suportabilității. Clipele treceau, dar respirația gâfâită îi era tot sacadată; ba mai mult, devenea mai disperată, ca și cum inima era cât pe ce să-i spargă pieptul, dar, încetul cu încetul, trecu de ce era mai rău și începu să-și revină. Și, după aceea, se uită pentru prima oară cu luare-aminte la locul în care se afla.

În peșteră nu era lumină, nici măcar de la fosforescența apei; și, cu toate că prima senzație generală și nelămurită a omului a fost de ușurare că supraviețuise drumului pe sub apă, aceasta a fost repede înlocuită de mâhnire, deoarece era evident că scăpase dintr-o cameră a morții doar ca să fie întemnițat în alta. Se îndreptă pe băjbăite spre marginile de piatră ale iazului și încercă să se cațere și să iasă de acolo, dar pereții erau alunecoși și abrupti, iar degetele sale obosite și umflate

nu reușeau să se prindă bine de stâncă. Înaintă cu greu în jurul marginii și simți în cele din urmă o proeminență mai joasă. Se sui pe aceasta și își răsuci corpul. Își scoase picioarele din apă și, instinctiv, își duse mâna sub tunica zdrențuită și îmbibată cu apă la mânerul pumnalului; dar primejdia de a fi urmărit nu era prea mare. Coridorul subteran plin cu apă prin care tocmai scăpase avea o intrare atât de îngustă, care se strâmta pe parcurs, încât trebuise să se răsucească pentru a se putea strecura pe acolo. Ar vrea să-l vadă pe porcul acela gras care voise să-și înfigă sabia în el, încercând apoi să-l urmărească; era sigur că el ar putea rămâne blocat în coridor și n-ar reuși să iasă decât în cazul în care își va pierde o parte din carne.

Kelonymus nu fusese niciodată până acum recunoscător Cerului pentru că era scund și slab; constituția lui îi adusese de-a lungul anilor multe batjocuri și umilințe, ba chiar avansuri nerușinate; dar acum îi salvase viața. Se simți în siguranță pentru asta, de parcă soarta îi rezervase un scop anume pe această lume, așa că mulțumi zeilor din tot sufletul.

Se ridică în picioare, cu mâinile în sus, deasupra capului. Simți tavanul colțuros de piatră la mică distanță și începu să exploreze tot ce era în jurul său. Peste tot unde nu era apă sau deasupra ei, era stâncă. Fără să vadă, era imposibil să fie sigur, dar părea să fie complet închis într-o mică bulă. Apoi ceva șuieră prin aer și îl atinse ușor pe obraz, iar el țipă tare de spaimă și își acoperi fața cu mâinile. Strigătul lui răsună și reverberă în jurul său, în peșteră. Era un ecou ciudat de profund și rezonant pentru un loc atât de îngust. Mai țipă o dată, să verifice, și avu confirmarea că se afla într-o peșteră mult mai mare decât crezuse.

Kelonymus se puse în genunchi, intră din nou în apa murdă și înotă spre capătul cel mai îndepărtat. Peretele era tot colțuros și lipicios, dar acum avea de partea sa nu numai timpul, dar și un țel. Învăță din fiecare greșeală până reuși să se urce pe o ieșitură din stâncă de deasupra apei. Își scoase tunica plină de apă și și-o legă în jurul taliei. Ceva falfâi din nou pe lângă el. Părea să fie o pasăre, dar nicio pasăre cunoscută lui nu se putea orienta în bezna asta. Poate un liliac. Normal că văzuse

lilieci în amurg, rotindu-se prin livezile din oază ca niște țânțari. Îi reveni speranța. Dacă erau lilieci; dacă aceștia erau *aceiași* lilieci pe care îi văzuse în livezi, atunci trebuia să existe și o ieșire din peșteră. Bătu din palme și ascultă țipetele stridente ale liliecilor căzând din locurile unde erau cocoșați. Cea mai multă gălăgie venea de sus, de la mare înălțime, chiar deasupra capului său. Găsi o piatră și o aruncă în sus până în tavan, apoi o auzi cum cade cu zgomot aproape de el.

Găsi cel mai potrivit perete și începu să-l urce. Nu era un bărbat athletic, iar urcușul în beznă se dovedi a fi un coșmar. Peretele era foarte înclinat, dar avea unele porțiuni de care se putea ține. Totuși, neputând să vadă nimic, ajunsese de multe ori în zone de unde nu mai putea înainta; se retrăsese pur și simplu de acolo în locul de unde venise și încercase să găsească alt traseu. Trecură ceasuri. Multe ceasuri. I se făcea din ce în ce mai foame și era mai obosit. Doar groaza că peștera îi va fi mormântul îl determina să nu se dea bătut. O dată își pierduse punctul de sprijin și căzuse, rostogolindu-se până la baza peretelui, țipând îngrozit. O fractură la picior i-ar fi fost la fel de fatală ca și unui cal, dar se lovi în schimb cu capul de stâncă și văzu negru în fața ochilor.

Când își veni în fire, preț de o clipă binecuvântată, nu-și dădu seama unde era sau ce-l adusese acolo. Când își aduse aminte, își puse o mână la ochi, deznădăjduit. Se gândi o clipă să se întoarcă pe drumul pe care venise. Dar, chiar dacă cei care-l urmăreau credeau că se încase și nu-l mai căutau, tot se îndoia că va putea să mai treacă prin apă. Trebuia să meargă înainte. Mai încercă o dată să se cațăre pe perete. Și din nou. Și încă o dată. Iar la a patra încercare ajunse pe o ieșitură îngustă de piatră, aflată sus, deasupra podelei peșterii, dar avea acolo destul loc să se așeze în genunchi. Era mult nisip aspru și piatră sfărâmată pe acel prag; azvârli câte o pietricică în fiecare direcție ca să-și dea seama ce era în jurul lui. La stânga era un perete stâncos, dar absolut nimic la dreapta, în afară de o prăpastie până la iazul de unde urcase. Dar se târi înainte și mai sus, pe deplin conștient că orice mișcare greșită însemna o cădere care îi va

aduce moartea. Însă realizarea acestui pericol nu îl făcu să dea înapoi, ci să se concentreze mai mult asupra a ceea ce făcea.

Din ce în ce mai mulți lilieci se agitau în jurul lui. Era semn bun. Și curând i se păru că întunericul nu mai era așa de nepătruns ca înainte. Simți că era ceva în fiecare parte a sa. Pragul se închisese în jurul lui, iar acum se târa prin burta unui șarpe de piatră. Aruncă pietricele înaintea sa, urmărind unde cădeau. Acum era sigur că vedea umbre peste tot în jurul său, după care s-a ivit o lumină slabă călăuzindu-l către gura unui tunel din care a ieșit, șocat, în lumina soarelui care asfințea. Era orbitoare lumina de afară după lunga perioadă petrecută în beznă, așa că și-a pus mâna streășină la ochi pentru a-i feri. Soarele în amurg! Asta însemna că trecuse mai bine de o zi de la ambuscada lui Ptolemeu. Când își recăpătă vederea, se uită în jos. Nu era nimic sub tălpile sale decât pietre sfărâmate și o moarte sigură. Făcu un pas înapoi, înfiorându-se, se prinse bine de stâncă și se aplecă în afară să se uite în sus. Deasupra lui, coama dealului nu se ridica la o înălțime mai mare decât aceea a cinci bărbați solizi.

Soarele avea să apună în scurt timp. Kelonymus nu ezită câtuși de puțin. Se întoarse cu fața la stâncă și începu să urce. Nu se uită nici în sus, nici în jos, ci își mișcă pe rând fiecare braț și picior, mulțumit să înainteze oricât de încet. Răbdarea i-a fost de folos. Suprafața stâncii era din gresie și, de mai multe ori, ceea ce părea să fie un bun punct de sprijin se sfărâma în mâna lui sau sub tălpi când se lăsa cu toată greutatea, deși mică, a trupului său. Soarele apuse și se făcu întuneric exact când ajunse în cele din urmă la marginea colinei de deasupra lui. Se trase în sus pe coate, până în vârf, apoi se rostogoli pe spate, uitându-se la cerul înstelat.

Kelonymus nu era soldat. Nu pretinsese niciodată că are curaj. Era arhitect, un artist, un vindecător și un învățat. De aceea îl recrutase fratele său pentru această misiune. Încă simțea reproșul mut al umbrelor care-l înconjurau că nu li se alăturase, deși făgăduise. Împreună în viață; împreună în moarte. Când le devenise limpede că nu mai puteau fugi de Ptolemeu și armata lui, ceilalți băuseră fără obiecții licoarea din frunze de Primus

laurocerasus pe care le-o pregătise Kelonymus, ca nu cumva să-și dezlege limbile sub tortură. Doar Kelonymus se împotrivise când își destupase sticlucă. Simțise că-l cuprinde o spaimă teribilă la gândul că va pierde totul încă tânăr fiind, darul minunat al vieții, vederea, mirosul, gustul, pipăitul, capacitatea de a gândi. I se părea de neimaginat să nu mai vadă colinele înalte ale patriei sale; malurile râurilor cu vegetație luxuriantă, pădurile de pini și brazi argintii! Să nu mai vorbească și să râdă cu înțelepții din piață! Să nu-și mai îmbrățișeze mama sau să-și tachineze sora ori să se joace cu cei doi nepoți ai săi! Așa că doar se prefăcuse că ia otrava. Și apoi, după ce ceilalți și-au dat sufletul, fugise în adâncul peșterilor.

Luna răsări să-i lumineze coborârea. Tunica îi era încă rece și jilavă, dar și-o puse pe el ca să se usuce mai repede. Ajunse pe coama colinei și din vârf văzu tot ce se afla în jurul său, doar un pustiu de nisip, și își dădu seama cât de singur era. Înainte vreme, îi avusese alături pe fratele și pe camarazii săi, pe care putea să se bizuie, erau cei mai buni soldați ai lui Alexandru, stăpânii neînfricați ai pământului. Nicăieri nu era mai în siguranță ca în preajma lor. Fără ei era un bărbat slab și firav, în voia sorții, pe un teritoriu necunoscut, unde se vorbeau limbi de neînțeles. Coborî panta din ce în ce mai repede, cu frica de Pan în suflet, până începu să fugă, de parcă toate grozăviile din lume îl urmăreau. Fugi mâncând pământul până se împiedică într-un șanț, își suci glezna și căzu în genunchi, rostogolindu-se apoi pe nisipul tare. Se uită în urmă la colină și văzu un val uriaș izbindu-l, spărgându-se peste el, îngropându-l sub greutatea sa enormă, dar din nou spaimile nopții îl ridicară în picioare și porni mai departe, împleticindu-se. Fugea spre livezile și lacurile din oază. Fugea spre o nouă viață; căci știa că n-o mai putea trăi niciodată pe cea de dinainte. Se opri încă o dată, ducându-și mâna la zona dureroasă, iar efortul, furia și regretele îi alungară panica.

Vedea umbre în întunericul din fața lui. În lumina lunii abia le distinge formele. Când își dădu seama ce erau, începu să se tânguiască. Se uită în jur înainte să se apropie. Nu era nici

urmă de gărzi. Probabil că Ptolemeu plecase deja; avea un popor de condus. Ajunse la primele două cruci. Bilip, cel care îl dusesese în spate când se părea că nu va mai rezista până la Arég. Iatrocles, cel care îi spunea povești minunate despre ținuturi îndepărtate, pe care le văzuseră. Cleomenes și Herakles erau următorii. Nu conta că erau deja morți de la otrava băută, răstignirea era pedeapsa macedoneană pentru criminali și trădători, iar Ptolemeu voise să știe toată lumea cum îi considera pe acești bărbați. Dar însuși Ptolemeu era un criminal și un trădător. Ptolemeu era acela care încercase să-i iasă din cuvânt lui Alexandru. Acești oameni voiseră doar să îndrepte lucrurile.

Ceva în simetria crucilor îi atrase atenția lui Kelonymus. Formau perechi de fiecare parte a drumului. Pe toată lungimea acestuia, erau doar perechi. Dar fuseseră treizeci și patru în trupa lui. El și ceilalți treizeci și trei. Un număr impar. Cum de erau toți în perechi acum? I se ivi un licăr de speranță în suflet. Poate mai scăpase cineva. Începu să meargă mai repede pe calea înspăimântătoare a morții. Prieteni vechi de fiecare parte; dar nu și fratele lui. Douăzeci și patru de cruci și fratele său pe niciuna. Douăzeci și șase. Se rugă în tăcere zeilor, speranța întărindu-i-se mereu. Douăzeci și opt. Și pe niciuna fratele lui. Și nu mai erau cruci. Intră într-o stare euforică pentru o clipă. Dar nu ținu mult. A fost de parcă îi înfigea cineva un cuțit în spate când își dădu seama ce făcuse Ptolemeu și scoase un țipăt de furie și disperare, căzând în genunchi pe nisip.

Când furia i se potoli până la urmă, Kelonymus era alt om, un om obsedat de o idee fixă. Își încălcase o dată jurământul. Se jură să nu-l mai încalce din nou. Împreună în viață; împreună în moarte. Oricât l-ar costa.

Oricât l-ar costa.

CAPITOLUL 1

Reciful Ras Mohammed, Sinai, Egipt

I

Daniel Knox picotea fericit la proră când fata se așază între el și soarele după-amiezii, într-o atitudine intenționat provocatoare. Deschise ochii și se uită cu precauție la ea când văzu cine este, pentru că Max îl avertizase că fata era acum a lui Hassan al-Assyuti, iar Hassan avea reputația pe deplin dovedită de om mândru și violent cu oricine care intra pe teritoriul său.

– Da, ce dorești? o întrebă el.

– Și chiar ești beduin? izbucni ea. Tipul ăla, Max, a zis c-ai fi beduin, dar nu arăți ca unul dintre ei. Să nu mă înțelegi greșit, parcă ai fi, tenul, părul și sprâncenele, dar...

„Nu era de mirare că îi atrăsese atenția lui Hassan“, se gândi Knox, pe când fata tot turuia. Toată lumea știa că era nebun după tinere blonde și mlădioase ca trestia, iar aceasta avea un zâmbet fermecător, ochi uimitori de culoare turcoaz, un ten frumos cu câțiva pistrii care nu ieșeau în evidență și unul sau două coșuri pe bărbie și o siluetă tinerească pusă în valoare de costumul ei de baie verde pal cu galben ca lămâia.

– Mama tatălui meu era beduină, spuse el, sperând să-i dezlege enigma. Asta-i tot.

– Uau! O bunică beduină! Luă răspunsul lui ca pe o invitație să se așeze lângă el. Cum arăta ea?

Knox se ridică într-un cot, mijindu-și ochii ca să-i ferească de soare.

– A murit înainte să mă nasc eu.

– O, îmi pare rău. O buclă blondă și umedă îi căzu pe obraz. Își dădu părul în spate cu ambele mâini și îl strânse acolo într-o coadă de cal improvizată, în așa fel ca pieptul să îi iasă puțin în afară. Atunci, ai fost crescut aici? În deșert?

El se uită în jur. Erau pe puntea ambarcațiunii pentru scundări a lui Max Strati, priponită de o geamandură în largul Mării Roșii.

– În deșert? întrebă el.

– Plici! Îi trase în joacă o palmuță pe piept. Știi ce vreau să spun!

– Sunt englez, zise el.

– Îmi place tatuajul tău. Își plimbă un deget pe steaua în opt colțuri, albastru cu auriu, de pe bicepsul lui drept. Ce reprezintă?

– Era simbolul Argezilor, spuse Knox.

– Cine?

– Vechea familie regală din Macedonia.

– Ce? Vrei să spui a lui Alexandru cel Mare?

– Bravo!

Fata strâmbă din nas.

– Deci ești unul dintre admiratorii lui, nu? Eu nu am auzit decât că era o brută și un bețivan.

– Nu era deloc așa.

Ea zâmbi, mulțumită să fie contrazisă.

– Hai, spune-mi mai departe.

Knox se încruntă. Ce să spui mai întâi despre Alexandru? Într-o viață atât de scurtă, să faci din Macedonia, care fusese un stat de frunte în Grecia antică, stăpâna incontestabilă a lumii cunoscute pe atunci, cucerind teritoriu după teritoriu cu viteza cu care mărșăluiau trupele neoprite de lanțurile muntoase sau deșerturile cele mai aride. Și, cu toate că fusese un geniu strategic, temerar în gândire și executarea planurilor, charisma, cavalierismul și curajul extraordinar au fost calitățile care i-au câștigat admirația generațiilor, căci își asuma riscuri enorme de fiecare dată, conducând el însuși orice atac, luptând cu cei mai feroși războinici din tabăra adversă, ieșind întotdeauna în

evidență prin felul în care era îmbrăcat, parcă atrăgând inamicul spre el. La Issos, a doua din cele trei victorii ale sale asupra vastului Imperiu Persan, depășit numeric de zece ori și pe malul neavantajos al unui fluviu apărat cu îndârjire, se năpustise pur și simplu asupra celor mai bune trupe ale inamicului, decimându-le înainte să se îndrepte spre Nemuritori, gărzile de corp ale lui Darius, parcă simțind că pe Marele Rege îl lăsa curajul, situație în care acesta s-a întors imediat cu spatele la macedoneni și a fugit.

– S-a întâmplat la asediul orașului din India pe nume Multan, reluă Knox. Era spre sfârșitul campaniilor lui Alexandru. Oamenii lui se săturaseră de atâtea lupte. Nu voiau decât să plece acasă. Dar el nu accepta înfrângerea. A fost primul care s-a urcat pe metereze. Apărătorii cetății reușiseră să dea jos toate scările de asalt, așa că era singur acolo. Orice om normal ar fi ales să se pună la adăpost, nu? Știi ce-a făcut Alexandru?

– Ce?

– A sărit în interiorul zidurilor. Totul de unul singur. Era singurul mijloc prin care să-și determine oamenii să vină după el. Și au venit. Au distrus cetatea ca să-l salveze, ajungând la el exact la timp. Rana la plămâni căpătată în acea zi a contribuit probabil la moartea sa de mai târziu, dar, în mod sigur, a făcut din el o legendă. Obişnuia să se laude că avea cicatrici pe fiecare parte din corp, în afară de spate.

Ea pufni în râs.

– Pare să fi fost un psihopat.

– Alte vremuri, spuse Knox. Nimeni nu susține că Alexandru a fost un sfânt, dar, pentru epoca în care a trăit, a fost mai bun ca majoritatea oamenilor. Știi, când l-a învins pe împăratul persan Darius la Issos, a luat-o prizonieră pe mama acestuia, Sisymbis, și a pus-o sub protecția lui personală. După moartea lui Alexandru, femeia a fost atât de îndurerată, că a ales să moară de foame. Vezi, nu după moartea propriului ei fiu, ci a lui Alexandru. Nu faci asta pentru un psihopat.

– Aha, făcu ea.